

ПОЧТИ ПЕРФЕКТНА ПОЧИВКА

AN ALMOST PERFECT HOLIDAY

Copyright © Lucy Diamond 2020

First published 2020 by Macmillan an imprint of Pan Macmillan

© Надя Баева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3198-3

Луси Даймънг

позити

перфектна

почивка

Превод от английски
Надя Баева

 ciela

*На онези, които копнеят да се откъснат от всичко...
Тази книга е за вас.*

Моля, имайте предвид, че в тази книга си позволих известна свобода с географски места, като си измислих пътища и други локации, за да съответстват на целите на повествованието. Простете ми този каприз!

ПРОЛОГ

Жените още седяха край басейна, макар да бе вече почти полунощ. Звездите горе бяха като сребърни късчета, пръснати с шепа върху мастиленочерен фон, а луната хвърляше проблясъци по повърхността на водата. Във въздуха се носеше мирис на вино и хлор с лек дъх на озон, който бризът донасяше от далечното море.

Многото празни чаши и чинии наоколо подсказваха, че зад гърба им е дълга вечер. На един по-ранен етап, когато слънцето се бе скрило и температурата бе започнала да пада, една от жените предложи да си изнесат навън юрганчетата, та да се топлят, тъй че сега бяха уютно загърнати и удобно настанени върху шезлонги, смееха се и разменяха споделени тайни като ученички, събрали се да пренощуват заедно.

– Много странна ваканция беше тази – каза първата жена в този момент. Странна, но и изненадващо добра в много отношения, помисли си. Всичко се бе променило. Дори тя самата се беше променила. За пръв път от години бъдещето ѝ се струваше... интересно.

– На мен ли го казваш – отвърна втората жена. Нейното настроение не бе чак толкова оптимистично. Всъщност тя би стигнала дори дотам да определи ваканцията като пълна катастрофа. Щеше ли някога да се съвземе от случилото се през тази седмица?

Настана тишина, чуваше се само лекото бълбукане на водата във филтъра на басейна и глухото потропване на надуваемото фламинго в металните стъпала при бавното му кръжене.

Третата жена бе загледана в нощното небе и прехвърляше мисли в главата си. Сега заговори тя.

– Утре като нищо ще съжалявам за това, но може ли да ви кажа една тайна? Много голяма.

ПЪРВА ГЛАВА

ПЕТ ДНИ ПО-РАНО

Много пътуване падна по време на тази ваканция, мислеше си Ем, докато сгъваше тениски и ги слагаше в куфар. Когато бе направила резервацията – нещастна и самотна навръх Коледа, – не бе и подозирала, че ще е нещо повече от поредната лятна почивка за нея, Изи и Джак: две седмици, в които едвам щеше да вдига тийнейджърите си от леглото преди пладне, та да се насладят на красивите местности и плажове на Корнуол, а за утеха щеше да изпива пагубно отразяващ се на талията чай със сметана. Но сега... Сега всичко беше различно. Двете им седмици далеч от дома се очертаваха като съвършено нов тип ваканция.

Де да можеше някой да ѝ каже в онзи окаян следобед, че животът ще направи вълнуващ завой към добро! Все още не бе простила напълно на Дом, задето превърна Коледата в най-лошата, преживявана някога. На Бъдни вечер надлежно бе закарала децата до натруфената нова къща в Сайрънсестър, в която той живееше с приятелката си Мишел, оная тъпа фръцла, като Дом я увери – обеща ѝ! – как, то се знае, ще ги върне у дома след обяда на следващия ден. И какво направи? Забрави тъй нареченото си обещание и така обилно поля с джин, шампанско и порто печената пуйка и гарнитурата ѝ, та надхвърли позволената граница за шофиране, гадният му егоист.

– Мишел също е мотана – обясни празноглавецът по телефона, когато се обади да си признае. – Коледен дух, нали разбираш. Утре ще ги доведем, става ли?

Не, никак дори не ставаше. От шок Ем премина през отчаяние и стигна до кипящ гняв в рамките на десет секунди.

Дотогава тя самата, естествено, бе обърнала две големи чаши вино – и какво друго ѝ оставаше, като децата ги нямаше и денят ѝ бе толкова ужасно непразничен, – а не желаше да бъде арестувана за шофиране в пияно състояние навръх Коледа. Разстройващата новина, че нямаше как да е със собствените си деца, я накара да излочи бутилката с „Бейлис“, да излапа наденичките в тесто от опаковка, предназначена за цяло семейство, и почти целия набор от сирена, като забиваше ожесточено ножа в парчето „Стилтън“, сякаш извършваше убийство. Де да можеше. След това се отдаде на спонтанни онлайн покупки за повдигане на духа, та да може някак да изкара този празничен марафон, и сред тях беше ваканция, както установи, като се събуди на следващия ден с пулсираща глава и примигваща озадачено срещу пратените по имейла сметки. Ваканция в разкошен преустроен бивш хамбар с четири спални в Корнуол, която ѝ бе струвала ни по-малко, ни повече едномесечна заплата. Щракна на информацията с подробностите с известно безпокойство – през годините импулсивната ѝ природа я беше принуждавала да плаща за особено безумни решения (например онези сигналножълти ски обувки, при положение че никога в живота си не беше карала ски) – и за неин късмет, „Бриър Котидж“ изглеждаше все така прелестно на безпощадната дневна светлина, макар и далеч по-просторно (и много по-люксово), отколкото ѝ беше нужно. Бяха общо три почивни бунгала, организирани около плувен басейн, плюс отделна сграда с игри, които биха дошли добре за Изи и Джак. Освен това бунгалата бяха разположени наред прелестна местност, а магазините и плажовете на Фолмът бяха на малко разстояние с кола. Добра работа, пианицо, поздрави се сама облекчено, преди да се заеме да проучи последвалите покупки с далеч повече въртене на очи и отчаяние: домашен тренажор (защо? тя мразеше упражненията!), няколко щуро екстравагантни коктейлни рокли, които всъщност никога нямаше да облече, и превъзходно черно палто от букле, което категорично не можеше да си позволи. И после, разбира се, настъпи януари

с обичайния му махмурлук и списъка от невъзможно строги лични резолюции, на който етап тя напълно изтика почивката от ума си.

Когато лятото най-сетне дойде с неговото прелестно охладено розе и мечтателните му, окъпани в злато вечери, така или иначе, вече всичко се беше променило. Беше се променило към по-добро! Накратко, Джордж Маклауд се появи в живота ѝ и му придаде съвсем нов и прелестен оттенък. Джордж се оказа идеалното ѝ съответствие – човек с лек характер, който се чувстваше комфортно в собствената си кожа, той беше далеч повече нейният тип, отколкото вечно вкиснатият и контролиращ всичко Дом. Имаше най-хубавия смях, чуван някога от нея: силен и невъздържан, такъв, към който няма как да не се присъединиш. Как да не се влюбиш в мъж, който се смее с такава щедра отдаденост? В добавка към това имаше успешна кариера, беше уверен в себе си във всеки момент и ѝ вдъхваше усещане за стабилност и хладнокръвие, които, като четиресет и четири годишна жена, Ем се беше научила да цени, нищо че на двайсет и няколко не я беше вълнувало особено. И отгоре на всичко – това спомена ли го? – той беше влудяващо сексапилен. Влудяващо. Сексапилен.

Боже мой! Всичко това ѝ дойде като абсолютен шок. Пет години на страдания от развода и неговите последствия, пет години на приемане, че вече няма да ѝ се случи нещо повече от побутване с крака под масата с някой мъж, камо ли да се озове в позицията да лудее и да флиртува с хедонистично ликуване. Не на последно място, защото годините след развода бяха безмилостно трудни; жонглиране със задълженията ѝ на самотна майка, професионалните ѝ амбиции и безчетните домашни дела. Докато се мъчеше да запази здравия си разсъдък и заедно с това децата си щастливи, докато плащаше сметка след сметка, всяка седмица изтикваше кофите за боклук навън, ругасеше косачката за трева и собственооръчно простираше хиляди перални с пране, усети, че остарява. Все едно че забавната Ем с волен дух от младостта ѝ се спаружваше мрачно и се

превърщаше в нацупена черноработничка на средна възраст, без път за връщане назад.

Вследствие на всичко това, когато с Джордж се целунаха за пръв път, сякаш я връхлетя свлачище. Бяха отишли на вечеря в „Мартинос“ и някъде между порцията ѝ ризото „Вердуре“ и ментовия чай той се наведе напред без предупреждение, устните му се допряха до нейните и сякаш тялото ѝ се пробуди от състоянието си на няколкогодишна кома. Беше върнато към живот от неговото докосване, все едно че човек на операционна маса е подложен на петстотинволтов шок от дефибрилатор. *Отдръпнете се! Бам!*

Само целувка и все пак тя усети физическата сила на сладострастието да преминава през тялото ѝ също като развилняло се торнадо. Усещаше устата му настойчива и заедно с това уверена срещу нейната, сякаш той знаеше точно как да действа (о, знаеше, и още как). После в очите ѝ блещукаха звезди също като на някоя замаяна анимационна героиня. Здравей, смел нов свят. Допада ми как изглеждаш.

– Извинявай – беше промърморил той, като забеляза изуменото ѝ изражение, щом се облегна назад, макар че се усмихваше по начин, издаващ, че не съжалява чак толкова. – Не успях да се спра. Толкова си красива и чаровна. Дали това беше възмутително самонадеяно от моя страна?

– Не – отговори тя и примигна. *Красива и чаровна*, повтори сама на себе си и скъта фразата за по-късно. Събираше комплиментите с ненаситността на скъперник, трупащ пенита; нейни лични Най-големи хитове, които можеше да превърта наново в главата си в моменти на паднал дух. – Ни най-малко. Всъщност защо не повторим?

Приятелките ѝ, естествено, не можеха да повярват на чувото. Бяха така привикнали тя да е *горката Ем*, че намираха за трудно да възприемат този неин нов сияещ вариант. В края на краищата със старата разведена неудачница Ем, която даваше всичко от себе си, но челюстта ѝ беше вечно така неприятно напрегната – сигурно е тежко, бог да я благослови, – знаеха

ролите си. (Не казвахме ли открай време, че Дом е гадина? Да ѝ изневерява през цялото това време с тази фалшива кучка Мишел. Поначали не го харесвахме.)

Но независимо от всичко ето я сега Ем: правеше си маникюра и си купуваше миниатюрно бельо в обедната почивка, изчервяваше се като тийнейджърка за щяло и нещяло. След като през последните години тялото ѝ беше наподобявало изоставено поле с безброй противни плевели, покълнали тук или там, сега беше епилирано и оскубано, гладко и добре изтъркано. Преливащо от живот. Вървеше по улицата и усещаше да върти леко задните си части с новооткрито самодоволство. Поглеждаше се в огледалото и извиваше вежда към собствено-то си дръзко изражение, вместо да наведе глава, за да избегне контакт с очи. Горката Ем беше пропъдена и заменена от доволната Ем, това невероятно ново създание, което не можеше да повярва на късмета си.

– Отслабнала ли си?

– С нова прическа ли си?

– Изглеждаш различно! – коментираха колегите ѝ изумено.

Приятелките ѝ бяха далеч по-безцеремонни.

– Много секс ли правиш? – питаха, макар да признаваше, че някои го изричаха повече ужасено, отколкото със завист. Може би дори с известна доза недоверие.

– Как изобщо имаш енергията? – почудиха се гласно няколко от тях. – Или склонността? Не се ли чувстваш прекалено *стара* да вършиш такива неща?

Колкото до сестра ѝ Джени, тя мина директно на темата, както неизменно постъпваше.

– Цялата тази работа звучи малко прекалено хубаво, та да е истина – отбеляза. – Къде е уловката?

Ем отклоняваше тези въпроси посредством лъчистия си щит от щастие, но в действителност налице беше мъничка уловка. Само че не беше ли това просто част от човешката природа? Със сигурност по света нямаше човек, достигнал че-

тиресет, без да влачи след себе си някакъв багаж, освен ако не опираше до някой феномен. Нали така?

В случая с Джордж поне този багаж беше, общо взето, минимален; на практика дори само ръчен багаж, състоящ се от бивша съпруга Шарлот и една малка дъщеря Серен. Ем още не се беше запознала с Шарлот, но беше осъществила достатъчно потайни проучвания в интернет и беше установила, че е бляскава и красива жена по начин, по който луничавата Ем с меко тяло никога нямаше да бъде. Също така Шарлот беше заплашително успял високопоставен специалист в областта на генното инженерство и често пътуваше по света, за да представя научните си открития пред други мозъци като нея.

Макар да признаваше, че всичко това е доста смуцаващо, Ем се опитваше да не допуска да ѝ влияе. По думите на Джордж двамата с Шарлот се разделили, защото се отчуждили, но допълнително любопитстване беше разкрило, че сега Шарлот живее с друг мъж, един от приятелите на Джордж, та да влоши допълнително нещата. Доколкото схващаше Ем, бяха се събрали доста бързо след раздялата – и сега бяха стодени, така че това сваляше бившата съпруга от сцената. Поне формално. Нерешимият проблем беше, че поради наличието на общо дете животът на Джордж щеше да е свързан с този на Шарлот, общо взето, завинаги, харесваше ли им това, или не.

Ем беше запозната с тази част, разбира се. Независимо от гнева и ненавистта ѝ към Дом след разпадането на брака им все така имаше родителски срещи и училищни концерти, които да посещават заедно, така че трябваше да обсъждат Коледите и ваканциите, да обменят информация за децата и да се уговарят кой ще ги вземе. На човек просто му се налагаше да подхожда зряло, дори това да значеше фалшиви усмивки и усилено ругане под нос. Дори дълбоко в себе си да не искаш вече никога да видиш това лъжливо и невярно прасе, съсипало Коледата ти. Джордж и Шарлот даваха вид, че са избегнали подобни чувства на омраза един към друг. В действителност отношенията им бяха определено миролюбиви. Какви свестни

и загрижени хора, мъчеше се да си внуши с възхищение Ем, макар на моменти да имаше усещането, че Шарлот звъни на Джордж на всеки десет минути, всеки път с ново питане или информация, засягаща дъщеря им. Това се случило! Онова се случило! Дали Джордж помнел еди-какво си? Дали можел да стори това и това?

Ем полагаше върховни усилия да не произнася коментари и да не се меси, но ей богу, фитилът ѝ все повече се скъсяваше.

Колкото до Серен, дъщерята на Джордж, тя беше на седем и Ем не беше сигурна как да я тълкува. Преди запознанството им беше чувствала не задължително суперувереност, но поне, че е на познат терен. Познаваше психиката на децата. Справяше се добре с тях, всички го твърдяха.

– Здравей. Прекрасно е, че се запознаваме! Страхотни маратонки – избъбри сърдечно първия път, като беше представена.

Като реакция изражението на Серен беше отявлено попарващо.

– Трябва да ти е ясно, че аз не съм бебе, та да ми говориш по този начин – дойде надменният ѝ отговор. – Както и да е, мама твърди, че е снизходително и сексистко, когато хората обсъждат дрехите ми. Би ли казала такова нещо, ако бях момче?

Ем примигна, хваната напълно неподготвена от тази яростна млада феминистка.

– Възможно е – отвърна немощно, а Серен само изсумтя.

И това беше едва началото. Серен имаше много директен взор – от онзи, дето сякаш те премерва от глава до пети и всеки път те приема за незадоволителна. Любимата ѝ тема за разговор беше колко прекрасна, умна и талантива е Шарлот и даде да се разбере пределно ясно, че смята Ем за нещо позначително. Ем не беше свикнала да среща подобно презрение. Работеше в сферата на маркетинга и беше заобиколена от ентузиазирани и усмихнати хора, които придаваха позитивен привкус на всичко. Беше ли мелодраматично от нейна страна да заяви, че Серен ѝ действаше доста изнервящо?

Онази вечер Ем отиде в апартамента, където Серен вече присъстваше. Събуваше си обувките в коридора и чу малкото момиче да казва:

– Не я харесвам тази ти приятелка, тате. Има зли очи.

Ем притисна рязко ръка към шията си, а устата ѝ оформи „О“. На първо място, както звучеше, Джордж беше имал вече много приятелки (при положение че я увери в обратното); и освен това тя нямаше зли очи. Открай време се ласкаеше, че очите ѝ са една – дори две – от най-хубавите ѝ черти.

– Харесваш ли очите ми? – стигна се дотам да пита изтерзано приятелката си Кати по телефона на следващия ден. – Нали не ти изглеждат зли? – Все едно беше отново на четиринайсет и плачеше, защото едно от момчетата в училище се беше подигравало с пъпките ѝ. При положение че беше на четиресет и четири, за бога! И то се знае, Кати я увери, че има чувствени и топли очи, така че да не се тревожи изобщо. На Ем ѝ се прииска да си направи магнит за хладилник с тези думи като един вид доказателство.

Във всеки случай, такава беше Серен, нямаше нищо общо с друго дете, срещано някога от Ем. Нейните собствени две, Изи и Джак, бяха спортни натури с лек характер и приятелите им постоянно се тълпяха на дивана на Ем и преравяха хладилника им. Някои от приятелите на Изи – Лили например – ѝ казваха Емс, все едно те самите бяха близки; за нищо на света не можеше да си представи Серен да е така дружелюбна и непринудена. Беше по-вероятно да скрита Ем в пищялите и да ѝ покаже враждебен жест, когато Джордж не гледа.

Не че Ем недоволстваше. Разбира се, че не. Ами може би само мъничко. Но не е като да бяха сиамски близнаци и на Ем да ѝ се налагаше да търпи Серен денонощно, нали така? Това беше важало досега. До тази конкретна лятна почивка.

Ето как се случи: юни преля в юли и Ем я осени, че всъщност сега вече не чака отпътуването си чак с такава нетърпение, било то луксозно бунгало, или не. Беше в състояние да мисли единствено за Джордж и колко отчаяно ще ѝ липс-

ва, докато са разделени. Ще *вехне* по него като някоя обречена героиня, като примиращо девойче. Дали се показваше като абсолютно трагична или като необузвано романтична? („Необузвано романтична“ – увери я Кати. „Абсолютно трагична – отсъди Джени. – Вземи се в ръце.“)

Което и от двете да беше, преди няколко седмици Ем побързано реши да събере кураж и да покани Джордж да се присъедини към тях за почивката. В мига, щом думите излязоха от устата ѝ, осъзна, че е стигнала прекалено далече, показала се е прекалено напориста: като за начало, даваше му прекалено кратко предупреждение и той сигурно нямаше да успее да си вземе отпуск, освен това няма как да не беше организиран своя програма за лятото. Така че беше едновременно развълнувана и изумена, когато той каза „да“.

– Той каза „да“! – викна по телефона на Джени, неспособна да повярва на късмета си.

– Еха, това е смела постъпка – отвърна сестра ѝ с тон, казващ „Това е налудничав постъпка“. – И от колко време спомена, че се срещате? Цели три месеца? Всъщност колко добре познаваш този мъж?

– Пет месеца – поправи я Ем, смаяна от осезаемата липса на ентузиазъм. – И не бих казала, че е смела постъпка – почувства се длъжна да добави. – По-скоро опира до усещане как стоят нещата. И моето усещане е добро. – Дали това не беше прозвучало прекалено самодоволно и вбесяващо, при положение че Джени и мъжът ѝ вечно се нападаха един друг и живееха в постоянно състояние на настървена битка? Ем установи, че не я е грижа. В действителност дори се надяваше да е прозвучало самодоволно и вбесяващо, след като Джени беше така скептична относно ваканцията. Ако беше малко от малко лоялна сестра, би я аплодирала и би размахвала пом-пом като мажоретка. – И бездруго става дума за две седмици в преустроен бивш обор в Корнуол с басейн – добави язвително. – Не сме тръгнали на преход през Сахара заедно. Какво толкова може да се обърка?

– Ъъ... Да решиш, че го мразиш. Децата да решат, че го мразят. Той да реши, че мрази теб – изреди Джени с неприкрито черногледство.

– Благодаря ти за подкрепата. Да си обмисляла да работиш като доброволка за благотворителната организация на самаряните? – беше се поинтересувала Ем, преди да затвори телефона и да издаде ръмжащ звук, както май постъпваше доста често след сестринските им разговори.

Сега завъртя очи, като си припомни песимизма на Джени, и натика обувките си за ходене в найлонова торбичка. Дявол го взел, беше почти идеалното бягство! Две седмици с нейния прекрасен нов мъж, две седмици, през които да се бъдат заедно всяка сутрин, блажени дни в компанията един на друг, без да споменава дори по-блажените нощи, които си представяше. Джордж беше причината да захвърли церемониално притежавания с години практичен цял бански с разтегнати ластици и да го замени с по-представителен бански от две части (почти ѝ ставаше, стига да не диша). То се знае, че сложи в багажа всичкото си ново дръзко бельо с неговите дантели, панделки и инструкции за ръчно пране. В куфара влязоха също така шишенце масажно масло, събуждащо чувственост, и пяна за вана, последвани от купен неотдавна очертаващ фигурата атлазен халат, който, ако не крещеше „Опасност от пожар“, най-вероятно мъркаше „Ела за мен“.

Безспорно това все така си беше почивка във Великобритания и тя не беше пълна фантазюрка, така че в купчината дрехи присъстваха също така сиутшърт и пуловер, както и пет чифта чорапи за ходене и някой и друг по-удобен сутиен. Всичко това вече ѝ създаваше усещане за сериозно отклонение от обичайните ѝ безразлични ваканции на самотна майка, при които избягваше идеалните нуклеарни семейства с по двама родители на плажа и се чувстваше под мъчителен натиск да предостави на децата си хубаво прекарване. Или най-малкото по-хубаво прекарване, отколкото с Дом и тъпата Мишел.

До телефонното позвъняване отпреди два дни.

– *Имаше малка засечка* – беше обяснил Джордж. Не думай, приятел. Малката засечка се състоеше в това, че Шарлот била помолена в последната минута да замине в чужбина, за да говори на конференция в Берлин и тъй като в момента била „между две бавачки“, на Джордж бяха натресени грижите за Серен.

Не „натресени“, поправи се Ем още в следващия момент. Защото Джордж всъщност звучеше доста ентузиазирани от перспективата да съберат децата им по този начин, все едно бяха едно от онези модерни смесени семейства, които с лекота влизат и излизат от сферата едни на други.

– Разбирам, че е малко неочаквано, но съм убеден, че децата ще се спогодят – беше изтъкнал.

– Тъж... – отговори Ем, неспособна да прозвучи кой знае колко убедително.

– И не каза ли, че там е много просторно? Значи все ще има място за още едно дете, нали?

– Дда – произнесе тя, като наум си преговаряше разположението на спалните.

– В противен случай ще се наложи да пропусна първата седмица и да се присъединя към вас за втората – предложи скръбно Джордж, след като Ем не предостави допълнително насърчение. – Ти как мислиш?

Как мислеше тя ли? Първият ѝ инстинкт беше, че Джордж плюс Серен почти със сигурност би бил по-добрият вариант от абсолютното отсъствие на Джордж. Дори това да означаваше, че съществува беглият риск да се събуди посред нощ и да завари Серен, надвесена над нея с ножа за хляб. Или да бъде блъсната в гръб надолу по стълбите от момичето и да остане парализирано до живот. Може би Серен ще я шпионира и ще праща видеодоказателства за трагичната ѝ неспособност да надмине Шарлот. О, боже, възможностите бяха безкрайни и все тревожещи. Тази почивка като нищо можеше да прерасне в кошмар.

– Ем? – подкани Джордж, преди неволно да запрати съмненията ѝ до позицията „Какво се случва, по дяволите?“.

Шарлот съжالياва искрено – добави. – И не се тревожи, помолих я да дойде да прибере Серен, щом се върне, та да не тичам напред и назад, и тя каза, че не е проблем. А това все пак е нещо.

Ем зяпна за въздух също като златна рибка, извадена от аквариума.

– Ясно – някак успя да произнесе немощно. Да, Джордж, това е наистина е нещо. Бившата съпруга да се появи по време на почивката им, да отправя критики към Ем, децата ѝ, избора ѝ за настаняване, уменията ѝ на втора майка? Джордж да я призовава бодро да не се тревожи, като че не е кой знае какво, все едно, че няма да се терзае вътрешно заради срещата отсега, та чак дотогава? Това наистина беше нещо. Възможно ли беше една почивка да стане по-стресираща от това?

Ем не беше от тези, които мразят другите жени – никога не си беше падала по надцакването, дори с Мишел, новата съпруга на Дом. (Е, добре де, може би само мъничко с Мишел, но честно казано, беше провокирана жестоко. Многократно.) Но наистина се стараше да не съди и да не злорадства по адрес на други жени само заради спорта; винаги се беше смятала за човек над тези неща.

Оказа се, че не била чак толкова над тези неща. Всъщност в мига, щом чу как Шарлот ще се присъедини към тях на почивката им, пък било и за съвсем кратко, Ем беше залята от истинска себеомраза, незабавно се постави на свирепа диета, записа си спешен час за фризьор и когато се сетеше, изпълняваше брутална бройка от коремни преси. Какво щеше да облече? Колко дълго щеше да поиска Шарлот да остане с тях? Беше ли редно да предвиди някаква храна? Може би обяд или вечеря? Дали да вземе готварска книга или някакви красиви орнаменти от вкъщи? Например летни фенери, които да окачи по протежението на предната фасада, та бунгалото да изглежда като изскочило от страниците на каталог, или...

Сега беше застанала наред спалнята и се предполагаше, че събира багаж за предстоящото им пътуване, но Ем осъзна,

че стиска вталена вечерна рокля, сякаш извадена от гардероба от друг човек. Наложил си да си напомни да диша, преди главата ѝ да е експлодирала. *Хайде, Ем, вземи се в ръце.* Беше просто незначителна среща с друго човешко същество, която сигурно щеше да трае по-малко от час. Тя можеше да се справи. Разбира се, че можеше! Шарлот сигурно щеше да е също толкова ужасена като нея самата. Добре де, може би не ужасена, но поне трепетна. При всички случаи – най-малкото любопитна. Нали така?

Взря се мрачно в отражението си в огледалото и я обзе тревога, че новата ѝ прическа на етажи – за която беше предназначено да ѝ придаде свежарски и младежки вид – всъщност седеше малко сбъркана и дело на аматьор. Дали шията ѝ не изглеждаше малко странно сега? Дали Шарлот щеше да сметне, че тя изглежда малко странно.

– Боже, Джордж е понижил сериозно стандарта след мен – може да обяви с насмешка пред новия си партньор. – Такава безумна прическа. И...

Престани, Ем. Сериозно. ПРЕСТАНИ!

Стъгна роклята, завъртя очи в гримаса и се помъчи да осъществи духовен контакт с Кати, най-спокойния човек, когото познаваше. Кати беше ревностен фен на книгите за самопомощ и веднъж обясни на Ем, че всеки ден трябва да застава пред огледалото, да се поглежда сама в очите и да изрича насърчаващи думи. Може би си струваше да пробва.

– Ваканцията ще бъде прекрасна и всички ще се погаждат отлично, а Шарлот няма да ме съди – промърмори към отражението си.

Ама и ти, сериозно ли това е най-доброто, на което си способна? Срамота! Пробвай наново, този път с малко повече ентузиазъм, смърри я Кати.

– Ваканцията ще бъде прекрасна и всички ще се погаждат отлично, а Шарлот най-добре да не ме съди, мамка му – повтори Ем пред себе си. Не толкова с ентузиазъм, колкото с

диво настървение, но нямаше значение. Щеше да се наложи да свърши работа.

– Мамо, да знаеш, че това е първият признак на лудост – отбеляза Джак, който в същия този момент мина покрай отворената врата на спалнята ѝ и я накара да подскочи.

Направи физиономия на отражението си с надеждата, че не е чул подробности от позорното ѝ насърчаване срещу огледалото.

– Само първият ли? – подвикна в отговор. – Значи съм по-добре, отколкото си мислех.

Дишай дълбоко, нареди сама на себе си, хвърли последни няколко неща в куфара и затвори ципа. Идването на Серен с тях не беше катастрофа, просто лека промяна в плановете. Пристигането на Шарлот не беше преживяване, от което да се тръшка така, а възможност за Ем да се представи във възможно най-добра светлина. Да! Нямаше да допусне никоя от тях да съсипе идеалната ѝ романтична ваканция, това беше сигурно. Все пак Ем беше роден оптимист. Тези две седмици далече от дома щяха да бъдат прелестни. Най-добрите.

– Деца? Готови ли сте? – провикна се, докато тътреше куфара надолу. – Тръгваме след десет минути. Повтарям: десет минути. Хайде да го свършим това!

– Ваканцията ще бъде прекрасна и всички ще се погаждат отлично – повтори си още веднъж под нос и си обу обувките. – Само да смеят да не се спогодят!